

Назив дела: „Шешир професора Косте Вујића“

Име и презиме писца: Милован Витезовић

Наслов рада: Шешир на видику

Људи се памте по много чему. Неке памтимо по скромности, начину на који ходају и причају или необичној боји очију, а неке по шеширу.

Један од тих ретких, био је професор Коста Вујић, који је имао тачно толико шешира колико недеља има дана.

Волео је једноставан живот и свакодневно се придржавао своје рутине. Било је срамота да га видите у јутарњој шетњи и да му се не јавите, било да га знате или не. Свакога би отпоздрављао, скидајући свој шешир и широко махнувши.

Био је човек ширине, велики боем и гурман. Када би се појавио у центру, кафеције би га већ надалеко пресретале, нудећи свежу рибу или печење, а он је увек бирао оно што је најсвежије.

Уживао је, како у животу, тако и у храни. Знао је најкраћи пут којим би свакодневно обишао све гостионице и ђаци су често правили шале због његових необичних навика.

Иако је остао нежења, младачким полетом је причао како је певао серенаде девојкама са својим добрим пријатељем, Бранком Радичевићем.

Био је професор немачког језика у Првој мушкој гимназији и разредни старшина одељењу у ком се налазила будућа интелектуална елита Србије.

Били су му последња и најнепослушнија генерација. Тада нико сем њега није веровао да ће од њих једног дана бити великих људи.

Због својих несташлука, често су били кажњавани највише од стране директора Ђуре Козарца.

Професор Вујић их је увек правдао и праштао им све пошалице, које су правили на рачун њега и његових колега.

Из шале им је често говорио "Све мангуп до мангупа!"

То је реченица коју сам запамтила и насмејала се када сам је први пут прочитала, јер сам у њој видела пуно љубави, коју је исказивао на себи својствен начин.

Неки од тих мангупа, били су математичар Мика Алас, који је по књизи волео да свира виолину и пеца, па је зато и добио надимак Алас, а у слободно време је решавао тешке математичке задатке.

Одмах до њега, вечити песник Милорад Митровић, чија је прва љубав према министровој ћерки описана још на почетку, а затим и Павле Поповић и правољубиви Јаша Продановић.

Мени занимљив лик, био је познати географ Јован Цвијић, који је свуда ишао са књигом у руци и тако једном приликом ударио у бандеру, читајући.

Док сам читала књигу, смејала сам се при помисли како су ти велики људи некада и сами били ћаци. Замишљала сам како су певали када би њихов вољени професор ушао у учионицу, садили дрвеће са њим, ишли заједно на пливање и селили га у нову кућу сваког Ђурђевдана.

Јако ми се свидело то што су се сви међусобно поштовали. Небитно да ли су били „ћаци из унутрашњости" од којих неки нису имали ни ципеле, ни одело или они из имућнијих породица. Сви су били добри другови и прави пример једног искреног пријатељста.

Професор Коста Вујић је своје ћаке научио многим важним лекцијама, али најважнија јесте да не учимо за школу, већ за живот и успео је да од њих створи људе који су у свету остали упамћени као „велики" и њему донели вечну славу највољенијег професора. Једном је рекао "Нешто ми говори да ће се у будућности о мени знати само по томе што сам био професор сјајних будућих имена."

Име и презиме: Ања Синђић **Разред:**8/4

Основна школа:“Јован Ристић“ **Наставник:**Милена Ђорђевић

Број телефона: 0612284720 **Маил адреса:** sindjicanja@gmail.com